

Annikka Arvidsson

Måleri och grafik

Galleri VOX, Sundsvall, till 28 maj

Annikka Arvidssons utställning på VOX har familjelivet i centrum. Jag undrade först om det handlar om berättelser men det är ett för allmänt ord för att riktigt passa in på bilder som hela tiden verkar pendla mellan verklighet och fantasi. Ändå är det ett tydligt socialt engagemang som går som en röd tråd i utställningen. Det handlar om vardagsliv mot fonden av den inbäddande norrländska naturen under företrädesvis det ljusa sommarhalvåret, om vänskap, intimitet, flykt. Den tid då allting ska förtröllas, men också då slitningar mellan förväntningar och krass verklighet gör sig mest synliga.

Några målningar är gjorda i en slags neoimpressionistisk stil, där det ljusmättade och tillfälliga som man förknippar med impressionismen här har fått en lite tuffare framtoning. Behovet av ett återvändande till tradition, tillbakablick och trygghet är säkert något relevant för vår tid men Annikka Arvidsson vet att det knappast går att kliva ner i samma flod två gånger. Hon skildrar ofta ungdomars liv, med tafatta försök till kontakt och med förundran inför den dramatiska naturen som liksom speglar känslolivet. Om framtiden är oviss så finns ändå förtröstan om sammanhållning och kamp för liv och gemenskap. I målningar med titlar som "Ljus" och "Hetta" betonas närhet och förtrohet, men oroande skuggor drar ibland förbi med en dov patina och slår liksom hål på sommarstiltje och grönska.

Engagemanget är människoskildringen men det är mera typer än individer som gestaltas. Annikka Arvidsson skriver också att människorna kan vara vilka som helst, liksom platserna. Jag kan irriteras av de ibland något hårdfläckiga bilderna men det är möjligt att det är ett medvetet val, ett sätt att komma bort från det alltför inställsamma. Det gör kanske att kontrasterna förstärks, mellan ytlighet och djup, mellan närhet och avstånd, mellan lek och allvar. En skör tråd att balansera på, visst, men det tillför ett nervigt psykologiskt skikt som på sätt och vis kräver rubbningar och störelsemoment. Som om hon lägger på en skiva av heavy metal över berättelserna, som trollformel eller skydd över av all den känslighet och sårbarhet som ligger fördold. Det får mig också att tänka på den "vilda" tyska nyexpressionismen från 80-talet, där det schematiska också kunde ses som något schamanismiskt.

En rolig överraskning i utställningen är objekten "Fyra små damer". Instängda i något som ser ut som glasbubblor syns små figurer i olika yogaställningar, stretchande sina kroppar i en omgivning av spikmattor, blomsterarrangemang, grönsaker. Om Annikka Arvidsson någonstans har en samhällskritisk dubbeltydig udd så demonstrerar hon det aldrig så på pricken som här.

Text och foto: Jan K Persson

Volym 2011-05-20